

Ἄνθη πέφτουνε βρεγμένα
 στὴν ροδίνην καταιγίδα,
 καὶ ξεθάφουν παρ' ἑλπίδα
 μάγουλα φτεασιδωμένα.

Φύρδην μίγδην στὴν ἀντέρα
 χρώμα ρόδων καὶ φτεασιδι...
 πέρασαν κι' ἀπέξω κάρρα
 φορτωμένα με' γρασιδι.

Μὲ παπαρούνας, φασουλι, καὶ στάχρα στολισμένο
 τὸ κάρρο τὸ χωριάτικο περῆν χαριτωμένο,
 καὶ με' τὰ Μεγαρίτικα καμπόσα κοπελοῦδια
 ἐτραγουδοῦσαν λιγερὰ δημοτικὰ τραγούδια.

Κάτω στὰ περιβόλια βαροῦνε τὰ βρολιὰ,
 χορεύει κι' ὁ Λευτέρης, ὅπου φορεῖ γαλιὰ.
 Κάτω στὰ περιβόλια λαγοῦτο καὶ βιολι,
 μὰ θλίβετ' ἕνας Μήτσος, ποῦχει χρυσὸ μαλλί.

Κάτω στὰ περιβόλια μαζώνεται κοπάδι,
 χορεύει κι' ἕνας Κόντες με' δὴν τουλούμα λάδι,
 κι' ὄ γέρο Μαυρομμάτης πηδᾷ με' τὸν Δραγοῦμη
 καὶ τὴν Κυβέρνησι του τὴν ἔκανε τουλούμα.

Κάτω στὰ περιβόλια χορεύοντες γλεντᾷ
 κι' ὁ Βουλευτὴς ὁ Βάρνης με' τὸν Καρασεβντᾷ.
 Κάτω στὰ περιβόλια χορεύει κι' ἡ Βουλὴ,
 ἀνοίγει κι' ἕνα ψάρι τὸ στόμα καὶ μιλεῖ.

Κάτω στὰ περιβόλια τῆς τρελλο-Μιχαλοῦς
 οἱ φρόνημοι χορεύουν μαζὶ με' τοὺς τρελλοῦς.
 Κάτω στὰ περιβόλια χοροὶ καὶ μυροθιαί,
 ποῦ τὸν Ρομῶν λιγόνουν τῆς ἀσταταῖς καρδιαίς.

Κάτω στὰ περιβόλια τραγούδια καὶ λυγμοί,
 πλέκει κι' ὁ κὺρ' Ἀλέκος στεφάνη στὴν πυγμῆ.

Κάτω στὰ περιβόλια Σωτῆρες ἀρ-νουδῶ
 σέρνουν τὸν Πεντοάλη μαζὶ με' τὴν βουδῶ.

Κάτω στὰ περιβόλια φωνάζει κάθε πλι
 ὅτι διπλὸ μπαξίσι θὰ πάρουν οἱ Διπλοί.
 Κάτω στὰ περιβόλια χορεύουνε στοιχειά,
 πηγαίνει κι' ὁ Καρούσος Πρέσβυς με' στὴ Βλαχιά.
 Κάτω στὰ περιβόλια—Βλάχα μου καὶ Ρουμᾶνα—
 τὸν Βλάχικη χορεύει με' Βλαχικὰ μὲ μάννα.

Κάτω στὰ περιβόλια με' νάζει λιγερὸ
 χορεύουν παλληκάρια Βουλγάρικη χορῶ,
 καὶ τραγουδοῦν καὶ λένε νὰ πάμε συντροφιά
 'στῆς Βουλγαρίας τὴν Σόφια καὶ στὴν Ἄγκλ' Ἰσφιὰ.

Κάτω στὰ περιβόλια μας βλέπουν με' στόμα χάσκα
 νὰ σέρνουνε χορὸ μ' ἑμᾶς ἡ Σόφια καὶ ἡ Τραγιάσκα.
 Κάτω στὰ περιβόλια μας, ποῦ κατεβάζουν φρέσκο,
 Ρωμηοὶ πηδοῦνε με' τοὺς Ὠφ, πηδοῦν καὶ με' τοὺς Ἐσκο.

Κάτω στὰ περιβόλια μας κατεθαμμένας μούρας
 σέρνουν τὸν Κουλουριώτικη με' κριθίνια κουλούρας,
 καὶ τ' ἄθρονάκια καλαῖδουν με' λάλημα γλυκὸ
 πῶς οἱ τοῖ φατοκούληδες κάνουν φιλοκοκῶ.

Ἄομ' ἀνορθωτικὸν πολὺ συμβολικόν.

Φ.— Τὸ κάρρο τὸ χωριάτικη κυτῶ
 καὶ με' ἔξωψιν πολλὴν χειροκροτῶ,
 καὶ με' τῆς παπαρούνας του φλογίζομαι,
 καὶ πάλι τοὺς Κεσθδες συλλογίζομαι,
 κι' ὅλους τοὺς ζαναγράφω στὴν πατοῦνα μου,
 κι' ὅλαις ἡ παπαρούνας, παπαρούνα μου.

Καὶ τότε στολισμένο, μίο κάρρο,
 βλέπω τῆς Ἄνορθώσεως τὸ κάρρο.
 Διαβάνει με' πανέρι καὶ καλῆθια
 καὶ με' χειροκροτήματα τρελλά,

και ρόδα ξεφυλλίζονται πολλά,
και σε κημπούρους μένουμε τάχαθάμα.

Τὸ πλῆθος πρὸς ἀνόρθωσιν καλεῖται,
τραβᾷ και γλωσσολόγους ἐπιστήμους
και ζῆλον Στρατηγῶν λαοφιλή,
και ραίνει με μουσικαῖς διαθεσίμου.

Τί ρόδα, τί δροσιά, τί πρασιναδά,
ποῦ τέτοια σὺν και τούτη δὲν ξαναᾶθα.
Ἄρμα τροποισοφόρον προχωρεῖ,
ἔχει και μία γλώσσα καθαρῆ,
ἔχει και τοῦ Ψυχάρη μαλλισσῆ.

Ἐχει και γὰρ σοφοῦς κλαμαραδες
παράσημα σὲ ρόδα κρημαμαμένα,
κι' ἔκεινοι τὰ κυττοῦν οἱ φουκαράδες
με μάτια γὰρ σταουρούς ξελιγωμένα.

Προβάειν παρελκόνων ὁ Σωτήρας
με σύμβολον σωτήριον ἀγκύρας,
ἔχει και ὄργανωτάς ἀλλοδαπούς,
τὸν Τωφρελ, τὸν Ἐντοῦ, και τοὺς λοιπούς.

Κοπάδια τῆς Διπλῆς τὸν τριφυρίζουν,
ἐγκώμια γὰρ τοῦτον φηβυρίζουν,
κι' ἀπ' ὅλους ὁλοένα λιβαίζεσαι,
και κάθε ξεχασμένον ταλαινίζεσαι.

Ἄρματιλάτης σήμερα προβάλλει,
κι' Ἄρμα τῆς Ἀνορθώσεως κυλά,
κι' ἄν σφενισθῆ κι' ἔκεινος ὅπως ἄλλοι,
τοῦ λὲν ἀπὸ παντοῦ: χαρὸ ὀλ.

Ἀνορθωτῆς ἐλαύνει λυγιστὸς
ρόδιτρον κάθε μούμιας και ξοάνου,
κι' ὁ Βασίλης σὺν πάντα γελιστὸς
γὰρ στέφανο τοῦ δίνει τὸν Στεφάνου.

Ἄρμα τῆς Ἀνορθώσεως κυλά
και γύρω του βομβεταλαῦ μελίσσι,
και μες στὰ θαύματά του τὰ πολλὰ
κι' ἕνα μουγγὸ τὸν κάνει νὰ μιλήσῃ.

Κοσμάκης και λαὸς ἔχειροκρῶται,
και πίπτεισι βαροσσαν και νταούλα,
κι' ὁ κύρ' Ἀλεξανδρῆς τὸν Μιστριώτη
τὸν ραίνει με ροδφύλλα και φούλλα,
ὅμως κι' ὁ Μιστριώτης δίχως κἀκία
ραίνει τὸν Θεσσαλὸ με μπουμπουκάκι.

Ἄρμα τῆς Ἀνορθώσεως ἐλαύνει
κι' ἀμείωσαφηνίζονται κι' οἱ γαῖνοι,
ἄρμα τῆς Ἀνορθώσεως περφε
και νέκταρ. Περιλάτο μου, κερφε.

Ρίχνει και κἀτι σκούπαις σὲ κυρίου,
ρίχνει και κἀτι πάγους πρὸς Ἀρείου,
ποῦ κἀίνονται και βράζουσι γὰρ τὸν Ἀρείου,
και μεσ' ἀπὸ τὸ κάρρο μεῖλου στόματτα
σὲ πτήσεις ὕψηλὰς μεγαλυνάριον,
ἀλλὰ κι' ἐκτὸς τοῦ κάρρου και κἀμιμτα
συγκρίνουσι πρὸς ἕκαστα τὴν Ἰακάρειον.

Μέλος ἀκούεται χορῶν και μπάλων ἐγγυρίων,
και πλῆθος ἐρχεται πυκνὸν ἀρετικῶν Ἀρείων,
και τὸν ἀναβαλλόμενον εἰς τοὺς Ἀρείους ψάλλει
και τούτων ἐπὶ πίνακος γυρεῖται τὸ κεφάλι,

Ἦγούν μεγαλαῖς ἀριαῖς Ἀρείου μαχητῶν
κι' ἐμπιστοσύνης ζήτημα γεννοῦ' στὸν Κυβερνήτην,
κι' ἀπὸ τὴν ἐκκαθάρισιν δὲν ξεκαροῦν κι' αὐτὸν
τὸν μέγαν Διονύσιον τὸν Ἀρειοπαγίτην.

Ἐ'αὐτὰ τὰ Διονύσια τῆς γῆς τῶν Ἡλυσίων
και σ' ἕνα τέτοιο πόλεμο τοῦ κἀσμου μυροβόλο
σπουδαῖος λόγος γίνεται περὶ Διονυσίων,
και καίχουσι οἱ Διονύσθες πολὺ μεγάλο ρόλο.

Ἀνορθώμενοι, χαραῖς, πανηγύρια και χοροί,
κι' ἡ Σονάμπουλα τοῦ Πάπ' ἐν θριάμβῳ προχωρεῖ,
κι' ἔχει τώρα σύνθημά τῆς τὸν υἱὸν τοῦ Νικηράτου,
τὸν φεῖμνηστον Νικίαν...

Π. — Θεοῦ σ' χωρῶστον... τί χαρά τ'
ποῦ τὴν μνημὴν του και τώρα τὴν τιμοῦν ἀνορθωταί...
τέτοια δόξα κι' ὁ Νικίας τὴν ἐπρόσμενε ποτῆ;

Φ. — Ἄλλ' ὅμως δε ἀφήσωμε τάστατα, μακαρά,
και τὴν Σορίαν ψάλλωμεν τὴν Σίλιαν σοβαρά.
Τούτη μας τὴν ἀργόντισσα, ποῦ νοιώθει μέσα πόνου
νὰ δόσῃ και ζωῆ και γειὰ
'στὴν δύστυχη φτωχογοιά,
τὴν χαρετῶ, τὴν προσκυνῶ, τὴν ροδοσφεραγῶνα.
Παλῆ γὰρ γυναίκα' στὸ μσαλὸ και 'στὴν ψυχῆ μεγάλη,
και κάθε ροδοπόλεμος δε τῆς γενῆ χαλάει.

Και κημπούσαι ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τῶν ἀδελφῶν τῶν Μενδρινῶν ραρεῖον ἐν τοῖς πρώτοις,
κι' ἄν εἶσαι τῆς κομψότητος ἀλλήθεα διασῶτης
σὲ τοῦτο πᾶσαν ἐποχὴν τοῖς μετρητοῖς ἐνδύου,
εἴκοσιν αὐξων ἀριθμῶν εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου.

Τῶν Ἀνάτων Ἀσυλον, ἀντάξιον ἐπαίνων,
ἐξέδωσ' ἔκθεσιν λαμπρὰν περὶ τῶν πεπραγμένων.

Ἀθανασίου Μπούτουρα μελέτη γλωσσικῆ
τὰ μᾶλα περισπούδαστος κι' ἐπιστημονικῆ.

Ὁ Ρωμῆος, ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδῶν,
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδὸν,
μόνο πῆγε παραπάτω, αὐξων πενηντακτώ,
συναρσεῖ με ἄλλα σπήττα και μ' ὀρίζοντ' ἀνοικτό.